52. Um útvarpserindið "Vangæfu börnin og þjóðfélagið".

---

3 blöð (renningar)

Sumarid 1935 flutti ég tvi útvarpserindi um
„Vangefuborninn og stjöfélagid". Varadi ég þar alvarlega
vid ýmsu því, er sídan hefir komid á daginn og því
midur rætzt emþá áþreifanlegar en ég þá hafdi
hugmynd um eda gjördi mér grein fyrir ad verda
mundi. Advaranir mína vorn byggdar í nokkurra
ára reynslu sem ég hafdi ödlazt í starfi mínu sem
starfsmadur í Barnaverndarnefnd og einnig á þekla-
ingu minn á því, hvernig uppeldi börn þessa bæjar-
félags höfdu hlotid þá um stréid og til þess tima.
Sumt af því, er ég benti þá á og ég taldi ad til mu-
bóta hafdi, hefir þegar komizt í framkvæmd eda
er á gödum vegi med ad komast þad, en annad,
og þad ærid margt, hefir engum umbótum tekid, heldur
[illegible] og margfaldast mjög til hins verra, þrátt fyrir
þad þótt reynt hafi verid á ýmsa lund ad sporna vid
því, ad svo færi: þar vorn svo ill og skadvænleg oft ad
verki, ad eigi vard vid rádid; menn vildu engar mu-
bætur, þeirra var engin þörf, ástandid sem þá var
þótti svo gott og í alla stædi edlilegt, ekkert ad óttast,
og þad var því ~~[illegible]~~ óþarfa af skifta sem og hót-
fyndin þeirra sem hana sýndu, ad láta sig þad nokkru
skifta, hverju framfæri eda til hvers þad dregi fyrir

kömin og unglingana, ad mega njóta frelsis og fjálsrædis
sins í ordum sínum og athöfnum.

Almeningur hér í bæ og úti um landid tób erindum þessum
svo vel, ad ég var bedinn ad flytja ennfleiri erindi um sama
efni. Menn sögdu: þetta vorn ord í tíma tölud og þess þörf
hin mesta, ad vekja máls á þessu og láta menn vita hvern-
ig ástatt er í þessum efnum. Eftir á komst ég ad rannum,
ad fjölli manna hér í bænum og ennfleiri úr ýmsum ýslum
landsins höfdu sent útvarpsrádi áhvednar áskoranir sínar
um þad, ad ég vdri fengin sem aftast til þess ad flytja útvarps-
erindi, sem þessi (menn sendu mér áskoranir sínar og á
eg þeir vitflestar í eftirritum).

Menn þeir, er áskoranirnar sendu munu hafa minnst
þess, ad útvarpsrádid hafdi ádur og nokkud oft sent útvarps-
hlustendum tilmæli sín ad jafnvel áskoranir um þad, ad
láta útvarpinn í té vilja sinn (þ.e. hlustendu) um þad,
m.a. hvada efni þeir óskudu ödrufremur ad flutt vdri og jafn-
fremt hvada menn þeir vildi ad léti til sín heyra um efni
þessi eda ömmur.

Útvarpsrádid munu hafa fengid tilmæli þessi, samkvæmt eigin
osk sinni, en ekki hefir þad ordid vid þeim hvad áskorend-
urna áhrærdi, en ginn minnst í þad einn ordi vid mig frá út-
varpsins hálfu og hefi ég látid mér þad í létlu rúmi liggja,
sem og hitt, ad útvarpsrádid steigfeti framar í þessu efni
gagnvart mér, en vekja var til, þvi þad kærdi mig
fyrir fluttning útvarpserindu þessara, og hefir mér verid
sagt, ad med þeirri korn hafi ég mis st áll réttinli til þess ad
koma aftar fram í þeim vettvangi eda flytja þar nokkurt ord um
þessi efni eda ömmur; nú eru lidin nærri nín ár frá þvi þetta
vard og er mér sagt, ad enn sé ég eigi búinn ad afplána refsingu

Hessa: Hún hafi gilt og eigi ad gilda sem ævilöng refsing
fyrir tiltelid. Eitthvad hlýtur nú ad hafa verid bogid vid
framkomu núna, efni erindisins eda

og þjóðfélagið.
samnefnd erindi
fluttu í Ríkisútvarpið